

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, PhD., a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci žalobkyně **VS P. s.r.o.**, IČ , se sídlem x, zastoupené Mgr. Jakubem Kratochvílem, advokátem se sídlem Novomlýnská 3, 110 00 Praha 1, proti žalované **České obchodní inspekci, Ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, 120 00 Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), dodanou do datové schránky Krajského soudu v Praze dne 24. 10. 2013 domáhá zrušení rozhodnutí ústředního ředitele České obchodní inspekce ze dne 27. 8. 2013, č. j. ČOI 64599/13/O100/1000/13/Pe/Št (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla její odvolání proti rozhodnutí ředitele České obchodní inspekce, Inspektorátu Středočeského a hl. m. Prahy (dále jen „krajský inspektorát“) ze dne 6. 5. 2013, č. j. 10/0195/13/11, a toto rozhodnutí potvrdil. Uvedeným rozhodnutím krajský inspektorát uložil žalobkyni jako podnikateli provozujícímu čerpací stanici pohonných hmot „VS P.“ na adrese x, pokutu ve výši 100.000,- Kč za správní delikt podle 9 odst. 1 písm. b) zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pohonných hmotách), ve

znění zákona č. 91/2011 Sb. (dále jen „zákon o pohonných hmotách“) a uložil jí povinnost nahradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1.000,- Kč. Správní delikt měl spočívat v tom, že při kontrole dne 5. 12. 2012 v uvedené provozovně žalobkyně prodala motorovou naftu pro mírné klima (DIESEL PLUS), která nesplňovala požadavky na jakost stanovené v § 3 odst. 1 písm. b) vyhlášky č. 133/2010 Sb., o požadavcích na pohonné hmoty, o způsobu sledování a monitorování složení a jakosti pohonných hmot a o jejich evidenci (vyhláška o jakosti a evidenci pohonných hmot), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „prováděcí vyhláška“), neboť zjištěné hodnoty bodu vzplanutí 44,5° C, resp. 47° C nedosahovaly ani při zahrnutí nejistoty měření stanoveného minima 53 °C ve smyslu ČSN EN 590.

Podle žalobkyně krajský inspektorát porušil její právo na prostudování spisu před vydáním rozhodnutí podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), protože poté, co do spisu nahlédla a následně doplnila svůj odpor, již bez dalšího přistoupil k vydání rozhodnutí, aniž by se žalobkyně dozvěděla, jak na odůvodnění odporu správní orgán zareagoval. Tím byla připravena o možnost navrhnout provedení důkazů, které by považovala za potřebné. Krajský inspektorát tak ani nemohl vyložit, proč by případné žalobkyní navržené důkazy nebyly v řízení provedeny. Ačkoliv to žalobkyně výslovně namítala v odvolání, žalovaná v příkrém rozporu s odvoláním zmiňovanou judikaturou Ústavního soudu ČR (např. s nálezem ze dne 12. 10. 2000, sp. zn. III. ÚS 58/2000), a to aniž by na ni reagovala, její námitku označila za účelovou. Současně žalobkyně namítá, že krajský inspektorát nemohl mít v době podání neodůvodněného odporu již shromážděny veškeré podklady potřebné pro vydání rozhodnutí, když se ani nezabýval v rozporu s požadavky § 50 odst. 3 správního řádu možností liberace žalobkyně podle § 10 odst. 1 zákona o pohonných hmotách.

Podle druhého a pro žalobkyni klíčového žalobního bodu žalovaná v rozporu v podstatě se všemi zásadami správního řízení (zejména se zásadou vyšetřovací) odmítla přihlížet k výsledkům laboratorní zkoušky zadané žalobkyní zkušební laboratoři ČEPRO a.s. s tím, že žalobkyně ničím nedoložila ani neprokázala, že se jednalo o identickou část vzorku 502/10/12, který pro správní orgán přezkoušela laboratoř SGS Czech Republic s.r.o. (dále jen „SGS“). Takový závěr však nebyl žalobkyni nikdy předeslán (krajský inspektorát totožnost vzorku nezpochybňoval) a dozvěděla se jej až z napadeného rozhodnutí. Pokud měla žalovaná o okolnostech případu nějaké pochybnosti, byla podle žalobkyně povinna je sama odstranit podle § 50 odst. 3 správního řádu a nemůže takovou okolnost klást k tíži žalobkyně. Důsledkem tohoto pochybení je pak též odmítnutí návrhu žalobkyně na zpracování znaleckého posudku s tím, že ve věci žádné „zcela rozdílné výsledky“ měření nevyplynuly. V této souvislosti též žalobkyně napadá i neúplnost odůvodnění napadeného rozhodnutí, které se opírá o to, že oba výsledky zjištěné laboratoří SGS spolu korespondují, avšak podle žalobkyně k takové souladnosti by mohlo dojít i v případě, kdy by byl postup této laboratoře stížen chybou. Žalobkyně také namítá, že závěry krajského inspektorátu i žalované o obvyklé příčině nízkého bodu vzplanutí kontrolované motorové nafty příměsí benzínu jsou pouze hypotetické a nedostatek snahy žalované o zjištění konkrétní příčiny velmi rozdílných laboratorních výsledků při hodnocení jednoho odebraného vzorku (lišících se o 19,5 °C) porušil její právo na spravedlivý proces a zásadu vyšetřovací. Svými hypotetickými závěry, které směřuje vždy v neprospěch účastníka řízení (např. předpokladem, že v důsledku způsobu skladování vzorku žalobkyní v něm došlo k vyprchání benzínu) žalovaná porušuje zásadu *in dubio pro reo* v neprospěch žalobkyně.

Třetím žalobním bodem žalobkyně namítá, že se žalovaná nijak nezabývala jejími odvolacími námitkami, v nichž poukazovala na nepřiměřenost uložené pokuty a porušení

zásady předvídatelnosti rozhodnutí podle § 2 odst. 4 správního řádu, a to v kontrastu s jiným rozhodnutím žalované č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št, v němž žalovaná bod vzplanutí jakožto převážně požárně bezpečnostní charakteristiku označila za nejlehčí možný způsob spáchání předmětného správního deliktu, a v kontrastu s rozhodnutím žalované č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö, v němž žalovaná za odchylku 6-8,5 °C stanovila nižší pokutu. Žalovaná v napadeném rozhodnutí pouze obecně konstatovala svým způsobem jedinečnost každé konkrétní věci pro důležité specifické znaky, jaké konkrétní rozdíly však vůči žalobkyni zmíněným případům vidí, žalovaná nezmínila. Tím měla žalovaná porušit právo žalobkyně na spravedlivý proces a způsobit nedostatečné odůvodnění uložené pokuty.

Žalobkyně shrnuje, že se do dnešního dne relevantním způsobem nedozvěděla, proč v tomto konkrétním případě došlo při zkoumání jednoho vzorku k rozptylu 19,5 °C. Je jí pouze sdělováno, že tomu tak většinou bývá pro příměs benzínu v motorové naftě, že pochybení je třeba hledat na její straně a že je bez dalšího jasné, že laboratoř SGS nasmlouvaná správním orgánem je výborná a chyby nedělá. Žalobkyni tak bylo *de facto* řečeno, že není třeba nic přezkoumávat, protože správní orgán si je jist a nepotřebuje k podepření této jistoty provést žádný důkaz, vystačí si s obecnými tvrzeními, že většinou je to tak. Žalobkyně však má za to, že pokud správní orgán není schopen hodnověrně vyloučit, že při zkoumání jednotlivých částí vzorku 502/10/12 nedošlo k chybě na straně některé z laboratoří, resp. bez důvodných pochybností zjistit konkrétní příčinu velkého rozptylu výsledků laboratorních zkoušek vzorku, je na místě v duchu zásady *in dubio pro reo* rozhodnout ve prospěch žalobkyně, protože nebylo bez důvodných pochybností prokázáno naplnění skutkové podstaty správního deliktu. Pokud by soud přesto napadené rozhodnutí nezrušil, navrhla žalobkyně alespoň pokutu snížit, neboť s přihlédnutím k již zmiňované konstantní rozhodovací praxi žalované ji považuje za nepřiměřeně vysokou.

Žalovaná s ohledem na totožnost žalobních bodů s odvolacími námitkami odkázala na napadené rozhodnutí a pouze doplnila, že neshledává žádný důvod ke zpochybnění výsledků laboratorních zkoušek provedených zkušební laboratoří SGS na dvou identických vzorcích motorové nafty. Pokud by i přesto soud považoval za potřebné si ujasnit problematiku ukazatelů jakosti pohonných hmot, navrhla k důkazu provést výslech vedoucího inspekčního orgánu (SGS) Ing. V. T, CSc., popř. vedoucího laboratoře některého dalšího inspekčního orgánu, který má příslušnou akreditaci. Žalovaná dále zdůraznila, že cílem zákona o pohonných hmotách a jeho prováděcí vyhlášky je zajistit, aby se ke spotřebitelům dostávaly pouze kvalitní pohonné hmoty, a to platí pro všechny články distribučního řetězce, počínaje výrobcem a konče prodávajícím. Kvalitativní parametry jsou stanoveny příslušnými normami včetně přípustné tolerance a jakákoliv přesahující odchylka je hodnocena jako nesplnění požadavků normy a právních předpisů. S ohledem na ustanovení § 3 odst. 1 a § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách každý prodejce, který vydává pohonné hmoty nesplňující uvedené požadavky na jakost, se dopouští správního deliktu. Žalovaná přitom ani přes uplatněné žalobní důvody nemá pochyb, že se žalobkyně správního deliktu dopustila, a proto navrhuje žalobu zamítnout.

Žalobkyně v replice zkonstatovala, že ve správním řízení zaujala určitou obranu, tu však žalovaná ani krajský inspektorát nebyli schopni vyvrátit, přesto jí však uložili pokutu. Žalované obecně nic nebrání rozhodnout ve věci v souladu se svým přesvědčením, avšak s ohledem na ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu pouze za situace, kdy se vypořádá se všemi skutečnostmi, jež v řízení vyšly najevo a jež účastník uvedl na svou obranu, a svůj náhled řádně na základě spisu odůvodní. Pokud by měl být postup žalované považován za správný, je nutno konstatovat, že by nikdy nemohla být odhalena případná vada v postupu

smluvní laboratoře žalované, což podle žalobkyně jistě není v souladu s ochranou veřejného zájmu ve smyslu § 50 odst. 3 věty první správního řádu.

Ze správního spisu soud zjistil, že podle kontrolního protokolu dne 5. 12. 2012 (doručeného žalobkyni následujícího dne) odebrali inspektoři České obchodní inspekce v přítomnosti pracovníka žalobkyně ze stojanů čerpací stanice pohonných hmot „VS P.“ na adrese x, vzorky prodáváných pohonných hmot, mj. i vzorek motorové nafty pro mírné klima (Diesel plus) o objemu 8 l označený č. 502/10/12. Tento vzorek sestával ze tří částí – první část (kanystr) byla ponechána jako kontravzorek v kontrolované provozovně pro potřeby žalobkyně, druhá část (dva kanystry a jedna plastová lahev) byla neprodleně předána akreditované laboratoři SGS k laboratornímu posouzení a třetí část (kanystr) byla uskladněna jako rozhodčí vzorek mimo dosah žalobkyně v prostorách žalované k tomuto účelu určených. Na připojeném protokolu o odběru vzorků pohonných hmot zaměstnanec žalobkyně potvrdil, že použité vzorkovnice byly nové, suché, čisté a těsnící, naplněné v rozmezí 75-80 % a zajištěné bezpečnostním štítkem žalované.

Na úředním záznamu ze dne 5. 12. 2012 SGS potvrdila, že převzala mj. i vzorek č. 502/10/12 o objemu 5,6 l v nové, čisté, zapečetěné odběrné nádobě opatřené identifikačním štítkem s údaji o datu odběru, druhu odebrané pohonné hmoty a pořadovém čísle vzorku s tím, že vzorky byly po celou dobu převozu uloženy, temperovány a přepravovány v chladicím zařízení. Ve zkušebním protokolu ze dne 12. 12. 2012, č. 38722, týkajícím se vzorku č. 502/10/12 odebraného dne 5. 12. 2012 SGS potvrdila, že (vedle dalších testovaných parametrů) byl na základě zkušebního postupu podle ČSN 2719 dne 7. 12. 2012 na ručním přístroji bod vzplanutí v uzavřeném kelímku PM stanoven na 44,5 °C s rozšířenou nejistotou výsledku (odpovídající pravděpodobnosti asi 95 %) ± 1 °C. Totéž potvrdila inspekční zpráva SGS č. 4194/2012 ze dne 12. 12. 2012, která současně konstatovala, že uvedený ukazatel nevyhovuje s přihlédnutím k normám ČSN 590 a ČSN 4259 minimální požadované hodnotě 53 °C při zahrnutí nejistoty měření. V dopise ze dne 12. 12. 2012 SGS krajskému inspektorátu sdělila nevyhovující výsledek zkoušky, přičemž konstatovala, že nižší bod vzplanutí indikuje kontaminaci benzinem v důsledku provozní chyby a upozornila, že při teplotě pod 30 °C je možné riziko poškození palivového systému.

Podle kontrolního protokolu ze dne 14. 12. 2012 byl uvedeného dne s výsledky laboratorního hodnocení seznámen pracovník žalobkyně, byla mu předána kopie inspekční zprávy č. 4194/2012 a s ohledem na doložení pozdější dodávky paliva nedošlo k zapečetění výdejního místa a k vydání zákazu prodeje. Dne 21. 12. 2012 žalobkyně uplatnila k výsledku laboratorního posouzení námitku, podle níž předala k vlastní kontrole kontravzorek č. 502/10/12 laboratoři ČEPRO, a.s., která stanovila vyhovující bod vzplanutí o hodnotě 64 °C. K tomu přiložila zkušební protokol č. 4120069 ze dne 19. 12. 2012, v němž zkušební laboratoř č. 1606 společnosti ČEPRO, a.s., uvádí, že dne 17. 12. 2012 obdržela originál balení, kontrola po ČOI, který byl odpečetěn a přelit za přítomnosti další osoby do skleněné vzorkovnice. Na základě automatického postupu na přístroji byl dne 18. 12. 2012 na základě ČSN 2719 stanoven bod vzplanutí v uzavřeném kelímku dle Pensky-Martense 64 °C s rozšířenou nejistotou $\pm 1,3$ °C, tj. vyhovující mezní hodnotě 55 °C dle ČSN 590.

Na úředním záznamu ze dne 28. 12. 2012 SGS potvrdila, že převzala třetí část vzorku č. 502/10/12 o objemu 2,4 l v nové, čisté, zapečetěné odběrné nádobě (plastové lahvi) opatřené identifikačním štítkem s údaji o místě a datu odběru, druhu odebrané pohonné hmoty a pořadovém čísle vzorku s tím, že vzorky byly po celou dobu převozu uloženy, temperovány a přepravovány v chladicím zařízení. Ve zkušebním protokolu ze dne 3. 1. 2013, č. 40001, týkajícím se kontravzorku č. 502/10/12 odebraného dne 5. 12. 2012 SGS potvrdila, že (vedle dalších testovaných parametrů) byl na základě zkušebního postupu podle ČSN 2719 dne

2. 1. 2013 na ručním přístroji bod vzplanutí v uzavřeném kelímku PM stanoven na 47 °C s rozšířenou nejistotou výsledku (odpovídající pravděpodobnosti asi 95 %) ± 1 °C. V dopise ze dne 3. 1. 2013 SGS krajskému inspektorátu sdělila nevyhovující výsledek zkoušky, přičemž opět konstatovala, že nižší bod vzplanutí indikuje kontaminaci benzinem v důsledku provozní chyby a upozornila, že při teplotě pod 30 °C je možné riziko poškození palivového systému.

Rozhodnutím ze dne 4. 1. 2013 ředitel krajské inspekce námitkám žalobkyně nevyhověl s odkazem na výsledky analýzy kontravzorku u SGS. Poté dne 14. 3. 2013 krajská inspekce jako první úkon v řízení vydala příkaz č. j. 10/0195/13/P/11, jímž žalobkyni s odkazem na dvě měření SGS uložila pokutu 100.000,- Kč a povinnost úhrady nákladů správního řízení 1.000,- Kč, a to za správní delikt podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách. Jako polehčující okolnost krajská inspekce vnímala nesplnění limitu při zahrnutí nejistoty měření jen o 6 °C, když pravděpodobnost poškození motoru vozidla spotřebitele roste s velikostí odchylky od jakostního ukazatele, jako okolnost přitěžující pak hodnotil opakovanost porušení zákona o pohonných hmotách ze strany žalobkyně. Žalobkyně zareagovala dne 21. 3. 2013 podáním blanketního odporu.

Krajský inspektorát dne 2. 4. 2013 žalobkyni sdělil, že byly shromážděny veškeré podklady pro vydání rozhodnutí s tím, že může do 12. 4. 2013 činit v řízení podle § 36 správního řádu procesní návrhy. Zástupce žalobkyně do spisu nahlédl dne 8. 4. 2013 a dne 10. 4. 2013 odpor odůvodnil odkazem na zásadní rozdíl mezi výsledky zkoušek laboratoří SGS a ČEPRO, který mohl vzniknout jedinečně chybou v laboratorním posouzení, přičemž vysvětlení této odlišnosti je otázkou odbornou, pro kterou navrhoval ustanovit znalce. Bez takového posouzení se podle žalobkyně nelze přiklonit k výsledkům jedné z laboratoří. Navrhl též, aby správní orgán nechal zbytek vzorku č. 502/10/12 přezkoumat v akreditované laboratoři odlišné od SGS. Dále také s odkazem na v žalobě zmiňovaná rozhodnutí žalované argumentoval proti nepřiměřenosti uložené pokuty.

Krajský inspektorát bez dalšího přistoupil k vydání rozhodnutí ze dne 6. 5. 2013, v němž rozhodl shodně jako v předchozím příkazu. V reakci na doplnění odporu zdůraznil, že výsledky měření SGS spolu korespondují a odmítl tvrzení žalobkyně o chybě některé z laboratoří s tím, že mu však není známo, za jakých podmínek byl kontravzorek žalobkyni skladován a předán laboratoři. Podotkl, že správní orgán se vzorky nakládal v souladu s veškerými předpisy a i ověřovací rozbor provedl v nejkratším možném čase. Uvedl také, že již nedisponuje žádným zbytkem vzorku, který by mohl být podroben znaleckému zkoumání. Konstatoval, že snížením bodu vzplanutí motorové nafty se snižuje mazivost, což při dlouhodobém užívání ohrožuje motor a navíc se zvyšuje riziko požáru. K odkazu na rozhodnutí Inspektorátu České obchodní inspekce Jihočeský a Vysočina č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö namítl, že odchylku od stanoveného minima pro bod vzplanutí o 8,5 °C by odvolací orgán do kategorie nejlehčích správních deliktů nezařadil a k odkazu na rozhodnutí žalované č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št podotkl, že toto rozhodnutí se týkalo spáchání správního deliktu prodejem benzínu s nižším oktanovým číslem, tudíž se hodnocení významnosti vad motorové nafty netýkalo. Pokutu ve výši 2 % zákonného rozpětí považoval za odpovídající.

Žalobkyně se odvolala a argumentovala v zásadě shodně jako v podané žalobě. Její odvolání však bylo napadeným rozhodnutím dne 27. 8. 2013 zamítnuto s odůvodněním, že rozdíl v hodnotách bodu vzplanutí při různých měřeních u téhož vzorku nemůže dosáhnout 19,5 °C, obě části vzorku předané k analýze správním orgánem však vykazaly prakticky shodnou odchylku v parametru bod vzplanutí a žalobkyně ničím neprokázala, že zkušební laboratoři ČEPRO předala identickou část téhož vzorku, který v prvním testu u SGS nevyhověl. Takovou pochybnost však žalovaná nemá u referenčního vzorku, který nechala

opětovně přezkoušet u SGS. Ke zpracování znaleckého posudku žalovaná vzhledem k souladnosti výsledků laboratorních zkoušek SGS postrádala racionální důvod a navíc již byly vzorky spotřebovány. K otázce opakovanosti postihu žalobkyně žalovaná odkázala na rozhodnutí ze dne 28. 11. 2008, č. j. 311/09-10-08, ukládající pokutu 40.000,- Kč za nevyhovující ukazatel bodu vzplanutí, rozhodnutí ze dne 10. 6. 2010, č. j. 10/0807/10/11, ukládající pokutu 80.000,- Kč za nevyhovující ukazatel konec destilace a rozhodnutí ze dne 17. 1. 2011, č. j. 10/1673/10/11, ukládající pokutu 30.000,- Kč za nevyhovující ukazatel oxidační stability. Žalovaná také upozornila, že závěr o kontaminaci nafty není hypotetický, nýbrž vychází z poznatků získaných akreditovanou laboratoří při rozbořech pohonných hmot. Pro uložení sankce považovala žalovaná za určující výsledek první zkoušky, neboť při uskladnění pohonné hmoty dochází k pozvolnému odparu nízkovroucího podílu a tedy ke zvýšení bodu vzplanutí. Žalovaná neshledala ani porušení § 36 odst. 3 nebo § 2 odst. 4 správního řádu, protože krajský inspektorát žalobkyni vytvořil prostor k seznámení se s obsahem spisu, ta toho využila a krajský inspektorát se poté vypořádal ve svém rozhodnutí i s uplatněnými námitkami. Konečně pak žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobkyně nemůže očekávat, že při stanovení sankce bude správní orgán vycházet pouze z hodnoty zjištěné odchylky, aniž by zohlednil i další skutečnosti, které se (např. jako polehčující či přitěžující okolnosti) na závažnosti deliktu podílejí. Napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 2. 9. 2013.

Pro věc je rozhodující právní úprava v zákoně o pohonných hmotách, jehož § 9 odst. 1 písm. b) stanoví, že se právnická nebo podnikající fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že prodá nebo vydá pohonnou hmotu, která nesplňuje požadavky na pohonné hmoty podle § 3 odst. 1.

Odkazovaný § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách stanoví, že pohonné hmoty lze prodávat nebo vydávat, pouze pokud splňují požadavky na jejich jakost a složení stanovené prováděcím právním předpisem, zvláštními právními předpisy a českými technickými normami.

Podle § 9 odst. 10 písm. b) zákona o pohonných hmotách se přitom za správní delikt uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. b).

Podle § 10 odst. 2 téhož zákona se pak při určení výměry pokuty právnické osobě přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům.

Podle § 3 odst. 1 písm. b) prováděcí vyhlášky je požadovaná jakost splněna, odpovídá-li motorová nafta ČSN EN 590 a splňuje ukazatele jakosti stanovené v příloze č. 2 k této vyhlášce. Příloha č. 2 pak jako minimální mezní hodnotu určenou postupem podle ČSN EN 590 pro ukazatel bod vzplanutí stanoví hodnotu nad 55 °C.

Podle § 4 odst. 7 prováděcí vyhlášky jsou zkušební analýzy odebraných vzorků pohonných hmot a jejich vyhodnocení prováděny akreditovanou osobou. Vyhodnocení analýz může být na žádost inspekce doplněno akreditovanou osobou o posouzení závažnosti nedostatků zjištěných u jednotlivých jakostních parametrů odebraných vzorků pohonných hmot s ohledem na jejich negativní dopad na provoz motoru, bezpečnost nebo na životní prostředí.

Na základě zjištění ze správního spisu a rozhodné právní úpravy soud rozsudkem ze dne 29. 1. 2016, č. j. 47 A 34/2013-57, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2014-65, který řešil obdobnou situaci prodejce pohonných hmot postiženého za nedodržení povinného parametru motorové nafty (zde ovšem šlo

o parametr obsahu methylesterů mastných kyselin a parametr hustoty), jehož vzorek nafty neuspěl při testování u SGS. Tento prodejce následně nechal kontravzorek testovat v laboratoři ČEPRO s vyhovujícím výsledkem, na což správní orgán zareagoval otestováním svého kontravzorku u celně technické laboratoře s opět nevyhovujícím (byť odlišným) výsledkem. Vyžádané odborné stanovisko vedoucího SGS pak prokázalo, že odlišnost výsledků měření zadaných správním orgánem se pohybuje v přípustných mezích odchylky laboratorních měření. Správní orgán také provedl místní šetření v laboratoři ČEPRO, při němž zjistil, že prodejce nechal analyzovat i jiný vzorek, jehož výsledky právě odpovídaly výsledkům testů u problematického vzorku. Přitom z listin předložených prodejcem nebylo možné určit, zda v době předání vzorků laboratoři ČEPRO byly kanystry zapečetěné. Na tomto skutkovém půdorysu NSS uzavřel, že prodejce stíhalo důkazní břemeno k prokázání totožnosti vzorků předaných k analýze laboratoři ČEPRO a vzorků odebraných správním orgánem. Pokud v tomto směru nenavrl žádné důkazy a správní orgán přesto nechal vypracovat revizní analýzu, svědčí to o jeho důkladnosti při zjišťování skutkového stavu. Správní orgán tak podle NSS v souvislosti s existencí odporujících si analýz vzorků paliva dostatečně zjistil skutkový stav a nepochybil, pokud nenechal vypracovat prodejcem navrhovaný znalecký posudek. V posuzované věci tak neplatilo, že by správní orgán měl k dispozici dvě rovnocenné analýzy paliva a bez dalšího si vybral tu, která jeho závěrům lépe "vyhovovala".

S ohledem na odlišnosti průběhu správního řízení v nynější věci však soud dospěl k závěru, že v tomto případě byly správní orgány mnohem méně důkladné, než ve srovnávaném případě, protože kontrolní analýzu zadaly shodné laboratoře jako analýzu první a neprovedly ani místní šetření v laboratoři ČEPRO, které by mohly vrhnout světlo na důvody odlišného výsledku měření u vzorku předkládaného žalobcem. Vyšel z toho, že jak laboratoř ČEPRO, tak i SGS jsou akreditovanými laboratořemi a jejich výsledky jsou tedy stejně důvěryhodné. Je sice pravdou, že u SGS byl vzorek testován dvakrát, a to v zásadě (s přihlédnutím k odparu případných kontaminujících látek) se shodným výsledkem, nicméně soud měl za to, že za takového stavu nelze vyvrátit argument žalobkyně, že pokud by laboratorní postup SGS byl zatížen určitou systémovou chybou (a je jedno, zda vadným postupem při laboratorní zkoušce či vadným protokolováním výsledků jinak řádné laboratorní zkoušky nebo nějakým jiným pochybením), opakovaná zkouška v téže laboratoři by ji nemohla jakkoliv vyloučit. Žalobkyně předložený důkaz v podobě kontrolního protokolu z laboratoře ČEPRO totiž konstatuje totožnost ověřovaného vzorku se vzorkem podrobeným zkouškám u SGS, neboť protokol uvádí, že testován byl vzorek označený č. 502/10/12 odebraný dne 5. 12. 2012 na čerpací stanici H. – T. a že do laboratoře byl dodán originál balení opatřený pečeti po kontrole ČOI, který byl na místě odpečetěn a přelit do laboratorní vzorkovnice. Jestliže byl přitom vzorek zapečetěn a zkušební protokol neuvádí ani jakoukoliv informaci zpochybňující řádný stav předaného vzorku (což by řádně postupující laboratoř v případě podezřelých okolností nepochybně měla učinit), jeví se tím být v podstatě vyloučeno žalovanou namítané podezření z vadné manipulace se vzorkem. Z hlediska žalobkyně namítaného rizika systémového pochybení laboratoře SGS zde podle soudu existovaly dvě skupiny plně rovnocenných důkazů, z nichž jeden hovořil ve prospěch a druhý v neprospěch žalobkyně a v souladu se zásadou *in dubio pro reo* nebylo možné bez dalšího učinit závěr o spáchání správního deliktu, protože to byla žalovaná, kdo byl povinen ve správním řízení prokázat vinu žalobkyně, a nebylo povinností žalobkyně prokazovat svoji nevinu, tj. prokazovat za tohoto „nerozhodného stavu“ existenci chyby při testování vzorků v laboratoři SGS.

K dalším žalobním bodům pak soud jen ve stručnosti uvedl, že námitku znemožnění seznámení se se správním spisem považoval za nedůvodnou, neboť ze správního řádu

neplyne, že by seznámení se s obsahem spisu mělo sloužit i obeznámení účastníka s předběžnými právními a skutkovými závěry správního orgánu. Jeho funkcí je poskytnutí možnosti se obeznámit s podklady rozhodnutí a tuto možnost žalobkyně vyčerpala. Poté již do spisu nové podklady pro vydání rozhodnutí nepřibýly s výjimkou podání žalobkyně, s nímž však z povahy věci byla plně seznámena. Pokud snad hodlala navrhnout i jiné důkazy, měla je uplatnit již v tomto svém podání a tím by dosáhla stavu, kdy by se správní orgán musel ve svém rozhodnutí vypořádat s důvody, proč je případně neprovede. Jinak nemůže správnímu orgánu vyčítat, že se k takovým hypotetickým důkazním návrhům nevyjádřil.

Zásada vzájemné souladnosti správních postupů vyjádřená v § 8 správního řádu pak podle soudu představuje jen výkladový korektiv následně konkretizované právní úpravy správního řízení; je principem, z něž by správní orgány při své činnosti měly vycházet, není však přímým zákazem nesouladného rozhodování. Takový postup sice není v obecnosti žádoucí, avšak je přípustný tam, kde nejde o postup svévolný a bezdůvodný. Je zcela legitimní, pokud se správní orgán odchýlí od právní argumentace v rozhodnutí jiného správního orgánu, jestliže předloží smysluplnou konkurující argumentaci. Takový postup umožňuje zlepšovat správní praxi a na základě argumentačního vyjasnění výkladu právních předpisů dosáhnout zákonného a spravedlivého řešení dané kategorie případů *pro futuro*. V této věci soud napadené rozhodnutí neshledal nepřezkoumatelným, neboť žalovaný (byť relativně stručně) nabídl argumenty, pro něž považoval žalobkyni zmíněná rozhodnutí za rozhodnutí vycházející z odlišného skutkového stavu. Správnosti takových závěrů se pak soud nezabýval, neboť zmíněná rozhodnutí nebyla součástí správního spisu a nebyla ani veřejně dostupná (konkrétně rozhodnutí č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö).

Rozsudkem NSS ze dne 1. 6. 2016, č. j. 2 As 36/2016-49, však byl ke kasační stížnosti žalované rozsudek Krajského soudu v Praze zrušen. NSS upozornil na to, že ze zkušebního protokolu ČEPRO č. 4120069 nikterak nevyplývá, jakým způsobem bylo zjištěno datum a místo odběru vzorku, a že jen z toho, že zapečetěný kanystr předaný laboratoři ČEPRO byl označen jako vzorek motorové nafty č. 502/10/12 ještě nelze bezpečně uzavřít, co bylo skutečným obsahem kanystru. Důkazy předložené žalobkyní nebylo možné považovat za rovnocenné, protože první zkouška vzorku 502 u SGS byla s prakticky shodným výsledkem potvrzena revizní zkouškou v téže laboratoři a v době testování předmětných vzorků motorové nafty bylo možné zaměnit identifikační štítky vzorkových nádob (kanystrů) bez zanechání stop takový počin indikujících, což žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti nepopřela. Dále pak NSS uvedl, že žalobkyni namítaná hypotetická možnost systémového pochybení zkušební laboratoře SGS se jeví jako účelová a nepodložená, protože tentýž den byl v laboratoři SGS testován i vzorek 503, ten však byl shledán jako vyhovující všem kvalitativním požadavkům, což činí namítané systémové pochybení vysoce nepravděpodobným, neboť systémová chyba by se musela projevit i na výsledcích testování vzorku 503. To dále oslabuje skutečnost, že výsledky opakovaného testování vzorku 502 byly v podstatě shodné. Stejně by bylo možné argumentovat i systémovou chybou laboratoře ČEPRO a přijetí argumentace systémovou chybou by bylo podle NSS neudržitelné, protože by mohlo vést k nepřiměřenému zatížení kontrolních orgánů a jejich paralýze. NSS tak uzavřel, že žalovaná nepochybila, pokud nepřistoupila na argumentaci žalobkyně poukazující na možné systémové pochybení zkušební laboratoře SGS, protože touto námitkou žalobkyně zjištěný skutkový stav nezpochybnila.

V průběhu jednání navazujícího na zrušující rozsudek NSS žalobkyně vedle argumentace zpochybňující správnost závěrů tohoto rozsudku uvedla, že teorii o záměně štítků na kanystru se vzorkem předaným laboratoři ČEPRO žalovaná uplatnila až v řízení o kasační stížnosti, tyto otázky však podle ní měly být řešeny již ve správním řízení a v něm

měl být prováděn důkaz výsledkem pracovnice ČEPRO či pana Č. Žalobkyně soudu navrhla provedení důkazu jejich svědeckým výsledkem s tím, že by mohli vypovědět o tom, jak byl kontejner se vzorkem označen. Dále namítala, že se dosud ze žádného rozhodnutí správních orgánů ani z rozhodnutí soudů nedozvěděla, proč její věc není srovnatelná s věcmi posuzovanými žalovanou v rozhodnutích č.j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št a č.j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö. Tato rozhodnutí ostatně nejsou obsahem správního spisu, což je dokladem toho, že se správní orgány jejím odkazem na tato rozhodnutí nezabývaly, a proto jej odbyly v rozporu s požadavky § 68 odst. 3 správního řádu jen obecnými floskulemi. Posuzovat skutečnosti rozhodné pro vydání rozhodnutí má přitom správní orgán, který je vázán vyšetřovací zásadou zakotvenou v § 50 odst. 3 správního řádu. Touto zásadou ani zásadou předvídatelnosti rozhodnutí se však podle žalobkyně žalovaná neřídila a vydala rozhodnutí jen s obecnými konstatováními bez náležitého odůvodnění. Teprve po vydání napadeného rozhodnutí je před soudem suplováno vlastní řízení a teprve v něm se žalobkyně dozvídá důvody rozhodnutí správních orgánů. Pověřený pracovník žalované naopak uváděl, že ponechání vzorku na čerpací stanici žalobkyně jí neukládá žádný předpis a že dosud se žalovaná nikdy nesetkala s takovou kumulací skutečností, jaké byly řešeny v tomto případě. Po obdržení výsledků z laboratoře ČEPRO sám telefonicky kontaktoval vedoucí zkušební laboratoře paní P. (proto je ve správním spise na tomto protokolu tužkou napsáno příslušné telefonní číslo) a konzultoval s ní možnost takové odchylky a zjistil, že rozdíl 19° C je tak markantní, že k němu nemohlo v krátkém období mezi zkouškami u SGS a ČEPRO dojít. Nemožnost si žalovaná v roce 2016 ověřila i požadavkem na provedení testů u vzorků, které byly uloženy u SGS z roku 2015, který takový nárůst bodu vzplanutí nepotvrdil. Dále podotkl, že v té době nebyla pečeť vedena přes štítek kanystru, a proto do budoucna přijali opatření, že pečetící páskou je nově přelepen i štítek a odlepení pásky zanechá stopy. Na to žalobkyně reagovala tím, že je vidět, jak žalovaná respektuje pravidla správního procesu, když provádí důkaz telefonickým výsledkem Ing. P., aniž by se jej žalobkyně mohla zúčastnit a uplatnit k němu argumenty. Žalovaná se tomu však bránila konstatováním, že o žádný důkaz nešlo, že šlo o přípustnou konzultaci s odborníkem, přičemž o tento rozhovor se napadené rozhodnutí nijak neopírá.

Soud provedl důkaz rozhodnutími žalované, na něž se žalobkyně ve své žalobě odvolávala, vydanými pod č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št a pod č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö, a dále rozhodnutími krajského inspektorátu, jimiž byla žalobkyně již v minulosti za porušení povinností podle zákona o pohonných hmotách sankcionována, vydanými dne 28. 11. 2008 pod č.j. 311/09-10-08, dne 10. 6. 2010 pod č.j. 10/0807/10/11 a dne 17. 1. 2011 pod č.j. 10/1673/10/11. Soud dále provedl důkaz odborným stanoviskem vedoucího SGS Ing. V. T., CSc., které žalovaná předložila v řízení o kasační stížnosti, z něž vyplynulo, že SGS stanovovala bod vzplanutí vždy automatickým i ručním přístrojem, přičemž ve zkušebním protokolu uvádí bod vzplanutí stanovený manuálním přístrojem, a to i proto, že podle normy EN ISO 2719 je v případech sporu tato metoda určena jako rozhodčí. SGS se v letech 2012 až 2015 zúčastnila celkem 22 laboratorních porovnání u parametru bod vzplanutí na matrici motorové nafty s výsledkem výborným či vyhovujícím (průměrné skóre odpovídá výbornému výsledku, a to i při zahrnutí jiných maticí) a nikdy nebyl při porovnání výsledků s jinou laboratoří nebo při mezilaboratorních zkouškách uskutečňovaných několikrát ročně zjištěn rozdíl, který by přesahoval stanovenou reprodukovatelnost metody, která v tomto případě činí 3,16° C pro teplotu 44,5° C, resp. 4,54° C pro teplotu 64° C. Zde je přitom rozptýl mezi měřeními SGS a ČEPRO 19,5° C, resp. 17° C, což je rozdíl, který při dodržení postupu zkoušky a podmínek skladování prakticky není možné dosáhnout. Nedodržením pravidel skladování zorku či nedostatečnou těsností vzorkovnice je možné dosáhnout vyššího bodu vzplanutí, ne však

nižšího. S ohledem na výsledky SGS v mezilaboratorních zkouškách lze proto za nejpravděpodobnější zdroj zjištěného velkého rozdílu považovat např. záměnu vzorků při odběru více vzorků na jedné čerpací stanici apod. Výsledky zkoušky ČEPRO přitom byly velmi blízké hodnotě bodu vzplanutí zjištěných SGS u souběžně odebíraných vzorků 499/10/12, 503/10/12 a 507/10/12 (63° C až 64,5° C). Totožnost vzorku testovaného v laboratoři ČEPRO by bylo možné zjistit podle dalších stanovovaných jakostních ukazatelů (hustota, viskozita, destilační zkouška).

K tomuto důkazu žalobkyně namítla, že Ing. T. je pracovníkem SGS a jedná se tedy o vyjádření, jímž se snaží obhájit výsledky vlastní činnosti. Navíc je v branži známo, že SGS získala státní zakázku bez výběrového řízení a bylo by překvapivé, aby v situaci, kdy inkasuje stovky milionů Kč od státu, svá měření zpochybňovala. Odborné otázky by podle žalobkyně měly být před soudem řešeny pomocí znaleckých posudků. Žalovaná tvrzení o výběru SGS bez výběrového řízení popřela jako nepravdivé. K věci pak položila otázku, proč žalobkyně, když vezla kontravzorek do laboratoře ČEPRO, nevezla s sebou vedle údajného vzorku 502 i vzorek 503 a nenechala jej otestovat. Pak bychom se mohli dozvědět nečekané věci.

Soud v reakci na argumentaci žalobkyně zdůrazňuje, že je vázán závazným právním názorem vysloveným ve zrušujícím rozsudku NSS a není jakkoliv oprávněn k argumentaci žalobkyně tyto závěry přehodnocovat. Proto jen v souladu s ním a s přihlédnutím k obsahu odborného stanoviska poukazuje navíc jen na skutečnost, že zkouška v laboratoři ČEPRO byla podle protokolu provedena pouze automatickým přístrojem a navíc výhradně jen na bod vzplanutí, což znemožňuje ověřit totožnost testovaného vzorku se vzorkem č. 502/10/12 a vyloučit riziko jeho záměny při plnění či dokonce následnou záměnu identifikačních štítků samotnou žalobkyní. Je také pravdou, že i souběžné testování vzorků 502 a 503 by mohlo takovou záměnu vyloučit či učinit málo pravděpodobnou. Kritiku odborného stanoviska ze strany žalobkyně přitom soud považuje za přepjatou. Soud si je vědom skutečnosti, že vedoucí SGS v tomto případě do jisté míry hájí výsledky vlastní práce a je nutno tento důkaz hodnotit obezřetně, tvrzení v něm uvedené se však dovolávají objektivních skutečností zachycených v protokolech založených ve správním spisu, resp. na technických normách, tj. nikoliv na subjektivních a neověřitelných tvrzeních. Otázka způsobu zadání související veřejné zakázky je pak v této souvislosti zcela irelevantní. Klíčový žalobní bod napadající správnost skutkových zjištění učiněných žalovanou na základě zkoušek vzorků v laboratoři SGS, již v podstatě jednoznačně rozřešil sám NSS, který konstatoval, že žalobkyni se nepodařilo zpochybnit skutkový stav, o nějž se napadené rozhodnutí opírá, což dále soud podpírá předchozí doplňující argumentací. Za těchto okolností již soud považoval za nadbytečné doplňovat dokazování výsledkem vedoucího SGS či jiné zkušební laboratoře, zprávou SGS o výsledku testování vzorků z roku 2015 a konečně i výsledku svědků pana Č. a Ing. P. k otázce štítků na odběrových nádobách (jejich případné záměny), a to z toho důvodu, že z hlediska odborných otázek považuje soud za dostačující odborné stanovisko Ing. T., vzorky z roku 2015 pro toto řízení podstatné nejsou a osoby přítomné vlastnímu předání kontravzorku laboratoři ČEPRO mohou z povahy věci hovořit jen ke stavu nádoby v danou dobu, který je však zachycen v samotném kontrolním protokolu, stěží však mohou vypovídat o tom, jak bylo manipulováno s nádobou v mezidobí od jejího uložení na čerpací stanici žalobkyně do jejího předání laboratoři. I kdyby tomu tak v případě pana Č. bylo, pak by tím nebylo možné vyloučit možnou chybu zmiňovanou odborným stanoviskem, tj. že došlo k záměně číslovaných nádob již při prvotním odběru na čerpací stanici (kontravzorek ke vzorku 502 byl omylem načepován do nádoby s označením vzorku 503). Je to přitom žalobkyně, koho již ve správním řízení tížilo důkazní břemeno k prokázání totožnosti kontravzorku testovaného v laboratoři ČEPRO, jak vyplývá z judikatury NSS (např. již zmiňovaný rozsudek ze dne 2. 3. 2015, č. j. 8 As 24/2014-65, bod 27), avšak v tomto směru žádný

důkazní návrh neuplatnila, byť již v rozhodnutí krajského inspektorátu bylo zpochybňováno řádné skladování a předání kontravzorku 502 této laboratoři.

Pokud jde o zbylé žalobní body, soud neshledává důvod se odchýlit od jejich řešení v předchozím rozsudku, neboť v tomto směru nebyla jeho argumentace ze strany NSS nijak zpochybněna a ani NSS neshledal důvod napadené rozhodnutí rušit pro namítanou nepřezkoumatelnost důvodů stanovení výše pokuty. Lze tedy shrnout, že žalobkyně nepřišla v průběhu správního řízení o možnost se vyjádřit k obsahu správního spisu a podkladům pro vydání napadeného rozhodnutí, neboť se všemi podklady byla včas obeznámena. I NSS uzavřel, že mezi prvostupňovým rozhodnutím a napadeným rozhodnutím nedošlo k významnému argumentačnímu posunu, na který by žalobkyně nemohla v průběhu řízení reagovat.

Žalovaná ani nepochybila tím, že došla k odlišným závěrům, než ke kterým dospěla ve svých dřívějších rozhodnutích vydaných pod č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št, a č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö. Důvody, proč závěry těchto rozhodnutí nejsou pro nynější případ adekvátní, vysvětlil zcela konkrétně (byť ne nutně přímou citací; srov. třetí až šestý odstavec na str. 4 prvostupňového rozhodnutí) již krajský inspektorát a žalovaný se pak s doplněním obecných argumentů s jeho závěry ztotožnil. Proto nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, neboť důvody reagující na argumenty žalobkyně (shodné v odporu i v odvolání) byly žalobkyni výstupy správních orgánů předestřeny. Nebylo přitom povinností žalované, aby tato rozhodnutí byla součástí správního spisu (byť vhodné by to nepochybně bylo, zejména pak pro účely pozdějšího soudního přezkumu), neboť vydaná rozhodnutí byla žalobkyni nepochybně známa (vždyť jimi argumentovala) a pro žalovanou představoval jejich obsah skutečnost známou jí z vlastní úřední činnosti.

Z obsahového hlediska soud uvádí, že pokud jde o první z těchto rozhodnutí, tam sice žalovaná skutečně vyjádřila ochotu zařadit nedodržení bodu vzplanutí u motorové nafty do kategorie „nejlehčích možných“ způsobů naplnění skutkové podstaty správního deliktu podle § 3 odst. 1 zákona o pohonných hmotách, avšak jen v případě nepatrných odchylek způsobených provozní nekázní, kdy se bod vzplanutí blíží stanovenému minimu 53° C. To však opravdu není případ žalobkyně, u níž tato odchylka byla výrazná, když bod vzplanutí nedosáhl ani 50° C, ale byl naměřen jen ve výši 44,5° C a 47° C.

Pokud jde o druhé z těchto rozhodnutí, v něm sice byla uložena pokuta 100.000,- Kč (nikoliv 110.000,- Kč, jak uváděla žalobkyně) za nesplnění kritéria bodu vzplanutí motorové nafty o celých 19° C, míra nesplnění povinného parametru však byla jedinou přitěžující okolností, zatímco bylo přihlédnuto k polehčujícím okolnostem spočívajícím v tom, že se zjištění dotýkalo malé čerpací stanice, která měla s ohledem na své umístění jen malý okruh potenciálně poškozených osob, a zejména že se jedná o první případ zjištění nejakostní pohonné hmoty u dané osoby. Žalobkyně se však nachází v odlišné situaci, neboť žalovaný zcela správně poukázal na skutečnost, že žalobkyně byla již v minulosti třikrát trestána za prodej paliv nevyhovujících kvalitativním požadavkům na ně a jednou dokonce za nesplnění téhož parametru – nízkého bodu vzplanutí. Navíc žalobkyně není malým subjektem, je specializována na prodej pohonných hmot, podle svých webových stránek provozuje 10 čerpacích stanic a inkriminovanou čerpací stanicí v T. nelze považovat za čerpací stanicí s pouze malým okruhem dotčených spotřebitelů, jako ve srovnávaném případě, kdy se jednalo o veřejně přístupnou vnitroareálovou čerpací stanicí strojírenského podniku. I přesto byla žalobkyni uložena shodná výše pokuty jako ve druhém ze zmiňovaných rozhodnutí, protože soud nemůže sdílet názor žalobkyně, že by uložením pokuty v této výši byla vystavena nerovnému zacházení k její tíži.

Soud současně dospěl i k závěru, že pokuta, kterou žalovaný uložil žalobkyni napadeným rozhodnutím, není ve zjevně nepřiměřené výši v její neprospěch, a nejsou proto splněny podmínky pro uplatnění moderačního práva soudu. Její odůvodnění je sice na hraně přezkoumatelnosti, ale i tak je z napadeného rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím krajského inspektorátu zřejmé, že pochybení žalobkyně považoval žalovaný i přes ohrožovací povahu deliktu za závažné s ohledem na výši odchylky od prováděcí vyhláškou požadovaného minima parametru a s ohledem na šíři dotčených zákazníků, přičemž za přitěžující okolnost považoval recidivu žalobkyně specifikovanou odkazem na předchozí potrestání, jejich povahu a výši uložených pokut. Ostatně v situaci, kdy žalobkyně sama žádá, aby soud uplatnil své moderační právo, a soud tedy namísto přezkumu výše uložené pokuty má z požadavku žalobkyně správní uvážení žalované originárně nahradit vlastní úvahou soudu, není odůvodnění výše uložené pokuty ze strany správního orgánu pro soud určující a jeho nedostatky soud v tomto postupu nijak neomezují.

Soud při úvaze o výše sankce vyšel z úvahy, že pokuta byla žalobkyni uložena ve výši 100.000,- Kč, tj. na úrovni pouhých 2 % sankčního rozpětí, přičemž uložená pokuta mohla dosáhnout až maximální částky 5.000.000,- Kč. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí zcela oprávněně poukazovala na to, že v případě žalobkyně se nejedná o první prohřešek, nýbrž již o čtvrtou sankci za nekvalitní palivo prodávané zákazníkům, přičemž v předchozích případech byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 30.000,-, 40.000,- a nakonec 80.000,- Kč. Poukazuje-li žalobkyně na to, že se žalovaná měla odchýlit od své konstantní rozhodovací praxe reprezentované rozhodnutími č. j. ČOI 160129/12/O100/1000/12/13/Hy/Št a č. j. ČOI 16145/13/2000/PR0023/PHM/Bö, soud musí zopakovat, že tato rozhodnutí, která na výzvu soudu žalovaná předložila, žalobkyně interpretuje v rozporu s jejich skutečným obsahem, resp. se týkaly odlišných skutkových okolností, a to zejména v tom smyslu, že v nich nebyla ukládána sankce za opakovaný správní delikt, popř. se jednalo i o zcela jiný druh pochybení, navíc v nich byla uložena stejně vysoká nebo dokonce mnohonásobně vyšší sankce (450.000,- Kč v případě prvního jmenovaného rozhodnutí). Fakt, že v tomto případě je trestána recidiva, přitom soud považuje za klíčový a i v rámci zachování jisté proporce ve vztahu k předchozím sankcím, které byly za předchozí pochybení žalobkyni uloženy, má sankci na úrovni 100.000,- Kč za ještě poměrně nízkou, protože s ohledem na limity, v nichž se sankce mohla pohybovat, povahu pochybení, jež nebylo pouze zanedbatelným vybočením z technickou normou stanovených parametrů paliva, a množství opakovaných pochybení (v zásadě každoroční zjištění v letech 2008, 2010, 2011 a nyní 2012, zde již byl prostor pro uložení vyšší sankce, a to až do úrovně cca 5-10 % sankčního rozpětí. Takové úrovně uložená sankce ani zdaleka nedosahuje a soud tedy neměl důvod přistupovat k jejímu snížení.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně v řízení neměla úspěch, proto jí právo na náhradu nákladů nepřísluší. Žalovaná pak sice úspěšná byla, nicméně žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti jí nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejbliže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. září 2016

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová